

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

24 юни 2015 година*

Съдържание

Правна уредба	4
Фактическа обстановка	6
Искания на страните	10
По допустимостта на насрещната жалба на Weichert по дело C-293/13 P	11
Доводи на страните	11
Съображения на Съда	12
По жалбата на Del Monte по дело C-293/13 P	12
Относно интереса на Weichert да представи писмен отговор	12
Доводи на страните	12
Съображения на Съда	12
По първото основание на жалбата по дело C-293/13 P — липсата на образувана от Del Monte и Weichert стопанска единица в периода на извършване на нарушението	13
Доводи на страните	13
Съображения на Съда	15
По второто основание на жалбата по дело C-293/13 P — изопачаване на доказателства	19
Доводи на страните	19
Съображения на Съда	21
По третото основание на жалбата по дело C-293/13 P, свързано с доказателствената тежест	22

* Език на производството: английски.

Доводи на страните	22
Съображения на Съда	23
По четвъртото основание на жалбата по дело C-293/13 P — принципът <i>in dubio pro reo</i>	24
Доводи на страните	24
Съображения на Съда	24
По петото основание на жалбата C-293/13 P — липсата на едно-единствено продължено нарушение	25
Доводи на страните	25
Съображения на Съда	25
По жалбата на Комисията по дело C-294/13 P	27
Относно интереса на Weichert да представи писмен отговор	27
Доводи на страните	27
Съображения на Съда	27
По първото основание на жалбата по дело C-294/13 P — наличието на правно задължение за Weichert да предостави информация на Комисията	27
Доводи на страните	27
Съображения на Съда	29
По второто основание на жалбата по дело C-294/13 P — липса на образувана от Del Monte и Weichert стопанска единица в хода на административното производство	29
По насрещните жалби на Weichert и Del Monte по дело C-294/13 P	30
Доводи на страните	30
Съображения на Съда	30
По спора в първоинстанционното производство	31
По съдебните разноски	31

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Европейски пазар на банани — Съгласуване при определянето на референтните цени — Понятие за стопанска единица, образувана от две дружества — Понятие за решаващо влияние — Отговорност на дадено дружество за поведението на друго — Изопачаване на доказателствата — Тежест на доказване — Принцип *in dubio pro reo* — Понятие за едно-единствено продължено нарушение — Понятие за съгласувана практика — Понятие за нарушение с оглед на целта — Предприятия — членове на картел —

Предоставяне на информация на Комисията — Правно задължение — Обхват — Защита от самоуличаване — Встъпила в първоинстанционното производство страна — Насрещна жалба — Допустимост“

По съединени дела C-293/13 P и C-294/13 P

с предмет жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени на 24 май 2013 г.,

Fresh Del Monte Produce Inc., установено в Джорджтаун, Кайманови острови (Обединеното кралство), за което се явяват В. Meyring, Rechtsanwalt, и L. Suhr, advocate, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явяват А. Biolan, М. Kellerbauer и Р. Van Nuffel, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, установено в Хамбург (Германия), за което се явяват К. Smith, QC, и С. Humpe и S. Kon, solicitors,

встъпила страна в първоинстанционното производство (C-293/13 P),

и

Европейска комисия, за която се явяват А. Biolan, М. Kellerbauer и Р. Van Nuffel, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Fresh Del Monte Produce Inc., установено в Джорджтаун, Кайманови острови (Обединеното кралство), за което се явяват В. Meyring, Rechtsanwalt, и L. Suhr, advocate, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, установено в Хамбург (Германия), за което се явяват К. Smith, QC, и С. Humpe и S. Kon, solicitors,

встъпила страна в първоинстанционното производство (C-294/13 P),

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta, председател на състава, К. Lenaerts, заместник-председател на Съда, изпълняващ функциите на съдия от втори състав, J.-С. Bonichot, Ал. Арабаджиев (докладчик) и J. L. da Cruz Vilaça, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: V. Tourgès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 октомври 2014 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 декември 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си по дело C-293/13 P Fresh Del Monte Produce Inc. (наричано по-нататък „Del Monte“) иска да се отмени решението на Общия съд на Европейския съюз Fresh Del Monte Produce/Комисия (T-587/08, EU:T:2013:129, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което този съд, от една страна, отхвърля неговата жалба за отмяна на Решение C(2008) 5955 окончателен на Комисията от 15 октомври 2008 година относно производство по член 81 от [ЕО] (дело COMP/39.188 — Банани) (наричано по-нататък „оспорваното решение“), а от друга страна, уважава искането му за намаляване на размера на наложената му с посоченото решение глоба.
- 2 С насрещната си жалба по дело C-293/13 P Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG (наричано по-нататък „Weichert“) иска да се отмени обжалваното съдебно решение.
- 3 С жалбата си по дело C-294/13 P Европейската комисия иска да се отмени точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, в която Общият съд постановява намаляване на глобата, наложена на Del Monte с оспорваното решение.
- 4 С подадените от тях съответни насрещни жалби по дело C-294/13 P Del Monte и Weichert искат, в случай че Съдът уважи жалбата на Комисията по това дело, от една страна, да се отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която Общият съд е приел, че те не могат да се позоват на защитата от самоуличаване, и от друга страна, намаляване на солидарно наложената им глоба.

Правна уредба

- 5 Член 18 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г. стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) е озаглавен „Искания за предоставяне на информация“ и параграфи 1—4 от него гласят:

„1. За да изпълни задълженията, възложени ѝ с настоящия регламент, Комисията може, чрез обикновено искане или чрез решение, да изиска от предприятията и от сдруженията на предприятия да предоставят цялата необходима информация.

2. Когато изпраща до предприятие или сдружение на предприятия обикновено искане за предоставяне на информация, Комисията следва да посочи правното основание и целта на искането, да уточни каква информация се изисква и да определи срока, в който трябва да се предостави информацията, както и санкциите, предвидени в член 23 за даване на неточна или подвеждаща информация.

3. Когато чрез решение Комисията изисква от предприятия или от сдружения на предприятия да дадат информация, тя следва да посочи правното основание и целта на искането, да уточни каква информация се изисква и да определи срока, в който трябва да се предостави информацията. Тя посочва и санкциите, предвидени в член 23, и посочва или налага санкциите, предвидени в член 24. В допълнение тя посочва и правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности.

4. Собствениците на предприятията или техните представители и в случаите на юридически лица, дружества или сдружения, които не са юридически лица — лицата, упълномощени да ги представляват по закон или по силата на техния учредителен акт, осигуряват поисканата информация от името на съответното предприятие или сдружение от предприятията. Надлежно упълномощени адвокати могат да предават информацията от името на своите упълномощители. Последните остават изцяло отговорни, в случай че предадената информация е непълна, неточна или подвеждаща“.

6 Член 23 от посочения регламент е озаглавен „Санкции“ и в параграф 1, букви а) и б) от него се уточнява:

„С решение Комисията може да налага на предприятия и на сдружения на предприятия санкции, които не надвишават 1 % от общия размер на оборота от предходната стопанска година, когато умислено или поради небрежност:

- а) предоставят неточна или подвеждаща информация в отговор на искането, отправено по реда на член 17 или член 18, параграф 2,
- б) в отговор на искане, отправено с решение, прието по реда на член 17 или член 18, параграф 3, те предоставят неточна, непълна или подвеждаща информация или не предоставят информация в определения срок“.

7 Член 24 от същия регламент е озаглавен „Периодични санкционни плащания“ и параграф 1, буква г) от него предвижда:

„С решение Комисията може да налага на предприятия и на сдружения на предприятия периодични санкционни плащания на ден в размер не повече от 5 % от среднодневния оборот за предходната стопанска година и изчислени от датата, определена с решението, с цел те да бъдат принудени:

[...]

- г) да предоставят пълна и точна информация, която тя е поиска[л]а с решение, взето по член 17 или член 18, параграф 3“.

8 Съгласно точки 20—23 от Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ С 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 2002 г.“):

„Б. Намаляване на размера на глоби

20. Предприятията, които не отговарят на условията по раздел А, биха могли да се ползват от възможността за намаляване на всяка глоба, която в противен случай би била наложена.

21. За да се възползва от тази възможност, дадено предприятие трябва да предостави на Комисията доказателства за предполагаемото нарушение със съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага, и трябва да прекрати участието си в предполагаемото нарушение не по-късно от момента, в който представи доказателствата.
22. Понятието „добавена стойност“ се отнася до степента, в която представените доказателства поради самото си естество и/или степента си на точност увеличават възможностите на Комисията за установяване на съответните факти. При извършването на тази преценка Комисията като цяло приема, че в качествено отношение писмените доказателства от периода, за който се отнасят фактите, имат по-висока стойност от доказателствата от по-късен момент. Също така по принцип се приема, че доказателствата, които са пряко относими към съответните факти, имат по-голяма стойност от доказателствата, които са само косвено относими към фактите.
23. В приеманото в края на административното производство окончателно решение Комисията определя:
- а) дали доказателствата, представени от дадено предприятие, са със съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията разполага междуременно,
 - б) степента на намаляване на глобата на предприятието, определена по следния начин спрямо размера на глобата, която иначе Комисията би наложила:
 - за първо предприятие, което отговаря на условието по точка 21: намаление от 30 до 50 %,
 - за второ предприятие, което отговаря на условието по точка 21: намаление от 20 до 30 %,
 - за следващи предприятия, които отговарят на условието по точка 21: намаление до 20 %.

При определяне размера на намалението във всеки от тези диапазони Комисията взема предвид времето, по което са предоставени доказателствата, отговарящи на условието по точка 21, както и степента, в която те представляват добавена стойност. Тя може също така да вземе предвид степента и продължителността на оказване на сътрудничество от предприятието след предоставяне на доказателствата.

Освен това, ако предприятие предостави доказателства за неизвестни преди това на Комисията факти с пряко отношение към тежестта или продължителността на предполагаемия картел, Комисията не взема тези факти предвид при определянето на размера на глобата, която налага на предприятието, представило доказателствата“. [неофициален превод]

Фактическа обстановка

- 9 За нуждите на настоящото производство изложената в точки 1—35 от обжалваното съдебно решение фактическа обстановка може да бъде обобщена по следния начин.
- 10 Групата предприятия Fresh Del Monte Produce е един от най-големите в света вертикално интегрирани производители, търговци и дистрибутори на пресни и прясно обработени плодове и зеленчуци, както и водещ производител и дистрибутор на плодови и зеленчукови

полуфабрикати, сокове, освежителни напитки, снаксове и десерти в Европа, САЩ, Близкия изток и Африка. Тя търгува продуктите си, и по-специално бананите, в целия свят под марката „Del Monte“.

- 11 Дружеството Del Monte е начело на групата Fresh Del Monte Produce. Последната търгува с банани в Европа чрез многобройни дъщерни дружества, които притежава изцяло, а именно Del Monte Fresh Produce International Inc., Del Monte (Germany) GmbH и Del Monte (Holland) BV.
- 12 През процесния период Weichert е германско командитно дружество, специализирано в търговията с банани, ананаси и други екзотични плодове в Северна Европа. От 24 юни 1994 г. до 31 декември 2002 г. Del Monte е имала косвено участие от 80 % във Weichert чрез дъщерното си дружество Westeuropa-Amerika-Linie GmbH (наричано по-нататък „WAL“), в което има участие от 100 %. До 31 декември 2002 г. Weichert е изключителен дистрибутор за Северна Европа на бананите на Del Monte.
- 13 В това отношение в съображения 382 и 383 от оспорваното решение Комисията приема, че Weichert е партньорство между Del Monte като ограничено отговорен съдружник и първоначално г-н D. W., а след това, считано от март 1999 г., семейство Weichert, в качеството им на неограничено отговорни съдружници. По-специално тя посочва, че търговските отношения между съдружниците в съвместното предприятие са установени с дружествен договор, чиято цел е да се определи правната форма на командитното дружество и по-конкретно механизмите за контрол и управление (наричан по-нататък „дружествен договор“), както и със споразумение за изключителни права за дистрибуция на бананите, доставяни от Del Monte, за да бъдат внесени в Общността (наричано по-нататък „споразумение за изключителни права за дистрибуция“).
- 14 На 8 април 2005 г. Chiquita Brands International Inc. (наричано по-нататък „Chiquita“) подава до Комисията заявление за освобождаване от глоби на основание на Известието относно сътрудничество от 2002 г.
- 15 На 3 май 2005 г. Комисията предоставя на Chiquita условен имунитет в съответствие с точка 8, буква а) от посоченото известие.
- 16 На 20 юли 2007 г. Комисията изпраща изложение на възраженията по-специално на Chiquita, Dole Food Company Inc. (наричано по-нататък „Dole“), на Del Monte и на Weichert.
- 17 На 15 октомври 2008 г. Комисията приема оспорваното решение, като в съображения 1—3 от него констатира, че неговите адресати са участвали в съгласувана практика, състояща се в координиране на референтните им цени на търгуваните в Северна Европа банани, а именно в Белгия, Дания, Германия, Люксембург, Нидерландия Австрия, Финландия и Швеция от 1 януари 2000 г. до 31 декември 2002 г.
- 18 От съображения 104 и 107 от оспорваното решение следва, че Chiquita, Dole и Weichert определят референтните цени за марката си всяка седмица, в случая в четвъртък сутрин, и я съобщават на клиентите си. С израза „референтни цени“ обикновено се означава референтната цена за зелените банани, като референтната цена за жълтите банани обикновено включва офертата за зелените банани, увеличена с такса за узряването.
- 19 В съображения 34 и 104 от оспорваното решение Комисията констатира, че заплащаните от търговците на дребно и от дистрибуторите „действителни цени“ за бананите могат да се определят или чрез преговори, провеждани ежеседмично, в случая в четвъртък следобед или по-късно, или като се сключат договори за доставка с предварително установени формули за определяне на цената, в които се посочва твърдо определена цена или цената се определя въз основа на референтната цена на продавача или на конкурент, или на друга референтна цена като

„цената Aldi“. Веригата за търговия на дребно Aldi получава всеки четвъртък между 11.00 ч. и 11.30 ч. оферти от доставчиците си и след това прави насрещно предложение, като „цената Aldi“, заплащана на доставчиците, обикновено се определя към 14.00 ч. От втората половина на 2002 г. „цената Aldi“ започва да се използва все повече като показател за изчисляване на цената на бананите за някои други сделки, по-конкретно тези на марковите банани.

- 20 В съображения 51—210 от оспорваното решение Комисията обяснява, че адресатите на това решение осъществяват двустранни контакти, предхождащи определянето на цените, по време на които обсъждат фактори, определящи за цената на бананите, т.е. фактори, които се вземат предвид при определянето на референтните цени за следващата седмица, или обсъждат или разкриват ценови тенденции или указват референтните цени за следващата седмица. Тези контакти се осъществяват преди съответните предприятия да определят референтните си цени, обикновено в сряда, като всички те са свързани с бъдещите референтни цени.
- 21 В съображения 56 и 57 от оспорваното решение Комисията констатира, че по този начин Dole осъществявало двустранни контакти както с Chiquita, така и с Weichert. Chiquita знаело за контактите, предхождащи определянето на цените, или поне допускало, че съществували такива контакти между Dole и Weichert.
- 22 От съображение 54 от оспорваното решение следва, че целта на тези двустранни контакти, предхождащи определянето на цените, е да се намали несигурността, свързана с поведението на предприятията във връзка с референтните цени, които те трябвало да определят в четвъртък сутрин.
- 23 В съображения 198—208, 227, 247 и 273—277 от оспорваното решение Комисията посочва, че след определянето на референтните цени в четвъртък сутрин съответните предприятия обменяли данни за цените си на двустранна основа. Тази последваща обмяна дава възможност на посочените предприятия да контролират индивидуалните решения за определяне на цените с оглед на осъществените преди това контакти, предхождащи определянето на цените, и засилва сътрудничеството им.
- 24 В съображение 115 от оспорваното решение Комисията приема, че референтните цени служат най-малко като сигнали, тенденции и/или указания за пазара по отношение на предвижданото изменение на цената на бананите, и те са важни за търговията с банани и за постигнатите цени. Освен това при някои сделки чрез използването на формули, основани на референтните цени, цената се свързва пряко с референтната цена.
- 25 От съображения 228 и 229 от оспорваното решение следва, че според Комисията съответните предприятия трябвало неизбежно да взимат предвид получаваната от конкурентите информация при определянето на поведението си на пазара, като Chiquita и Dole дори изрично признават това.
- 26 В съображения 54 и 271 от оспорваното решение Комисията заключава, че предхождащите определянето на цените контакти между Dole и Chiquita, от една страна, и между Dole и Weichert, от друга страна, могат да повлияят на прилаганите от операторите цени, свързани с определянето на цените и водят до съгласувана практика, чиято цел е ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 81 ЕО.
- 27 В съображение 258 от оспорваното решение посочената институция приема, че всички описани в това решение тайни споразумения представляват едно-единствено продължено нарушение, чиято цел е ограничаване на конкуренцията в Общността по смисъла на член 81 ЕО. Chiquita и Dole носят отговорност за продълженото едно-единствено нарушение в неговата цялост, докато Weichert носи отговорност само за частта от нарушението, свързана с тайните споразумения с Dole.

- 28 Като има предвид, че пазарът на банани в Северна Европа се характеризира с търговски обмен на значителни количества между държавите членки и че тайните практики обхващат голяма част от Европейския съюз, в съображения 333—338 от оспорваното решение Комисията прави извода, че посочените споразумения са имали значително отражение върху търговията между държавите членки.
- 29 След като установява, че заедно с неограничено отговорните съдружници на Weichert Del Monte имало възможност да оказва решаващо влияние върху начина, по който Weichert управлявало дейността си, и фактически оказвало такова влияние през периода на извършване на нарушението, в съображения 384 и 432—434 от оспорваното решение Комисията приема, че Del Monte и Weichert формират стопанска единица, като второто от тези две дружества не определя самостоятелно собственото си поведение на пазара. Поради това Del Monte и Weichert са обявени за „солидарно“ отговорни за установеното в оспорваното решение нарушение на член 81 ЕО.
- 30 Що се отнася до изчисляването на размера на глобата, Комисията прилага Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките“) и от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.
- 31 Тя определя основния размер на глобата, която следва да бъде наложена, който е между 0 % и 30 % от стойността на съответните продажби на предприятието в зависимост от степента на тежест на нарушението, умножен по броя години на участие на предприятието в нарушението, и допълнителен размер между 15 % и 25 % от стойността на продажбите, за да бъдат възпрени предприятията да участват в незаконни практики.
- 32 По отношение на всички адресати на оспорваното решение основният размер на глобата, която следва да се наложи, е намален с 60 %, именно поради съображението че съгласуването се отнася за референтните цени. На Weichert, което не е знаело за предхождащите определянето на цените контакти между Dole и Chiquita, е предоставено допълнително намаление от 10 %.
- 33 Chiquita се ползва от освобождаване от глоба по силата на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. По отношение на Dole, Del Monte и Weichert не е извършено друго коригиране.
- 34 В оспорваното решение се съдържат по-специално следните разпоредби:

„Член 1

Следните предприятия са нарушили член 81 [ЕО] с участието си в съгласувана практика, при която са съгласували [референтните] цени на бананите:

- [Chiquita] в периода 1 януари 2000 г.—1 декември 2002 г.,
- [...]
- [Dole], в периода 1 януари 2000 г.—31 декември 2002 г.,
- Dole Fresh Fruit Europe OHG, в периода 1 януари 2000 г.—31 декември 2002 г.,
- [Weichert], в периода 1 януари 2000 г.—31 декември 2002 г.,
- [Del Monte], в периода 1 януари 2000 г.—31 декември 2002 г.

Нарушението е обхванало следните държави членки: Австрия, Белгия, Германия, Дания, Люксембург, Нидерландия, Финландия и Швеция.

Член 2

За [...]посочените [в член 1] нарушения се налагат следните глоби:

— [Chiquita], Chiquita International Ltd, Chiquita International Services Group NV и Chiquita Banana Company BV, [солидарно] отговорни [...]: 0 EUR,

— [Dole] и Dole Fresh Fruit Europe OHG, [солидарно] отговорни [...]: 45 600 000 EUR,

— [Weichert] и [Del Monte], [солидарно] отговорни [...]: 14 700 000 EUR,

[...]“.

35 Жалбоподателят подава жалба в секретариата на Общия съд на 31 декември 2008 г., като иска главно да се отмени оспорваното решение, а при условията на евентуалност — да се намали наложената му с това решение глоба.

36 На 9 април 2009 г. Weichert прави искане за встъпване в производството в подкрепа на исканията на Del Monte. На 17 февруари 2010 г. Общият съд уважава това искане.

37 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля искането на Del Monte за отмяна на оспорваното решение и уважава искането му за намаляване на наложената му с посоченото решение глоба, като определя нейния размер на 8,82 милиона евро.

Искания на страните

38 Del Monte иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение и оспорваното решение в частта, която се отнася до него,

— да отхвърли жалбата на Комисията по дело C-294/13 P или, при условията на евентуалност, да отмени обжалваното съдебно решение в частта на точка 839 от него, където Общият съд приема, че правото на отказ да се предостави информация не се прилага, когато Комисията е направила обикновено искане за предоставяне на информация; да върне делото на Общия съд, за да се произнесе по въпроса дали изисканата от Комисията информация е била самоуличаваща и дали поради това наложената на Weichert и Del Monte глоба би следвало да бъде намалена, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по производствата във всички инстанции.

39 Weichert иска от Съда:

— главно — да отхвърли жалбата на Del Monte по дело C-293/13 P в частта относно отговорността на Del Monte като дружество майка, да уважи тази жалба в частта относно въпроса за наличието на едно-единствено продължено нарушение, да отмени изцяло обжалваното съдебно решение и спорното решение,

- при условията на евентуалност — да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която потвърждава оспорваното решение по въпроса за наличието на едно-единствено продължено нарушение, както и да намали глобата, наложена на Del Monte и Weichert, в съответствие с отмяната на оспорваното решение в частта относно наличието на едно-единствено продължено нарушение,
- в случай че Съдът уважи жалбата на Комисията по дело C-294/13 P, да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която в него се установява, че Weichert не може да се позовава на защитата от самоуличаване, и да намали наложената на Del Monte и Weichert като солидарни длъжници глоба, като отчете факта, че с отговора си на искането за предоставяне на информация Weichert е сътрудничило в по-голяма степен от правно дължимото, и
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по производствата във всички инстанции.

40 Комисията иска от Съда:

- да отхвърли жалбата по дело C-293/13 P и насрещната жалба на Del Monte по дело C-294/13 P,
- да отхвърли насрещните жалби на Weichert по дела C-293/13 P и C-294/13 P,
- да отмени точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение и да постанови окончателно решение по делото, и
- да осъди Del Monte и Weichert да заплатят съдебните разноски по различните производства.

41 С решение на председателя на Съда от 22 юли 2014 г. дела C-293/13 и C-294/13 са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

По допустимостта на насрещната жалба на Weichert по дело C-293/13 P

Доводи на страните

- 42 Комисията изтъква, че тъй като жалбата на Weichert срещу оспорваното решение е просрочена, решението е влязло в сила спрямо него, поради което настоящата насрещна жалба не може да отмени правнообвързващото действие на посоченото решение спрямо него. Отмяната на обжалваното съдебно решение и на оспорваното решение в частите, които се отнасяли до Del Monte, дори противоречала на интересите на Weichert, тъй като тогава само то щяло да дължи наложената глоба.
- 43 Подобно на Комисията Del Monte счита, че Съдът следва да разгледа допустимостта на насрещната жалба на Weichert.
- 44 Weichert изтъква, че Общият съд го е допуснал да встъпи в делото, като е установил, че то има пряк и настоящ интерес от изхода на спора и поради това изходът на делото го засяга пряко. В това отношение Общият съд посочил, че в оспорваното решение се приема, че Del Monte и Weichert представляват стопанска единица и тези дружества са осъдени да заплатят солидарно глоба за свързано с поведението на Weichert нарушение. Тези съображения били от значение и в рамките на насрещната жалба.

Съображения на Съда

- 45 Както посочва Комисията, отмяната на обжалваното съдебно решение и на оспорваното решение в частите, които се отнасят до Del Monte, би противоречала на интересите на Weichert, тъй като тогава само то би дължало глобата, наложена с влязлото в сила спрямо него оспорвано решение.
- 46 Впрочем, съгласно постоянната съдебна практика наличието на правен интерес на жалбоподателя предполага жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (решение Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, т. 43 и цитираната съдебна практика).
- 47 Следователно насрещната жалба на Weichert по дело C-293/13 P, с която се иска отмяната на обжалваното съдебно решение и на оспорваното решение в частите, които се отнасят до Del Monte, без това да може да донесе полза на Weichert, трябва да се обяви за недопустима.

По жалбата на Del Monte по дело C-293/13 P

Относно интереса на Weichert да представи писмен отговор

Доводи на страните

- 48 Комисията изтъква, че тя е оспорила интереса на Weichert да встъпи в производството, по което е постановено обжалваното съдебно решение, на основание че жалбата на Weichert срещу оспорваното решение е просрочена и то е влязло в сила спрямо Weichert, поради което жалбата на Del Monte не можела да отмени правнообвързващото действие на посоченото решение спрямо него. По същите съображения Комисията оспорва интереса на Weichert да представи писмен отговор.
- 49 Подобно на Комисията Del Monte счита, че Съдът следва да разгледа интереса на Weichert да представи писмен отговор. Освен това то изразява несъгласието си с обстоятелството, че в качеството си на встъпила страна Weichert използва подадената от Del Monte жалба, за да отстоява своята позиция и приканва Съда да се съсредоточи върху разглеждането на поставените от него въпроси.
- 50 Weichert оспорва доводите на Комисията и на Del Monte.

Съображения на Съда

- 51 Съгласно член 172 от Процедурния правилник на Съда всяка страна по съответното дело пред Общия съд, която има интерес от уважаване или отхвърляне на жалбата, може да представи писмен отговор в двумесечен срок от връчването на жалбата.
- 52 В конкретния случай, обратно на становището, което изглежда застъпват Комисията и Del Monte, Weichert очевидно има интерес от отхвърлянето на жалбата на Del Monte по дело C-293/13 P. Всъщност, тъй като Weichert не е обжалвало в срок оспорваното решение, поради което то е влязло в сила спрямо него, то в случай че Съдът уважи жалбата на Del Monte по дело C-293/13 P, Weichert ще трябва да заплати определената глоба самостоятелно, а не солидарно с Del Monte.
- 53 Ето защо следва да се заключи, че Weichert има интерес да представи писмен отговор.

По първото основание на жалбата по дело C-293/13 P — липсата на образувана от Del Monte и Weichert стопанска единица в периода на извършване на нарушението

Доводи на страните

- 54 Del Monte упреква Общия съд, че според него в качеството си на дружество майка на Weichert то носи отговорност за неговото поведение.
- 55 На първо място, Del Monte сочи, че Комисията и Общият съд признават, че Weichert невинаги следвало неговите указания и било възможно решения на Weichert във връзка с цените да не оправдаят очакванията на Del Monte. Следователно по същество Weichert не прилагало дадените му от Del Monte указания, поради което не можело да се направи извод за наличието на решаващо влияние.
- 56 По-специално не било обосновано твърдението в точка 208 от обжалваното съдебно решение, че от представените по преписката доказателства не можело да се заключи, че Weichert поначало не следвало указанията на Del Monte. Определящият критерий било да се установи дали Weichert по същество е следвало тези указания, или е вземало напълно самостоятелно решенията си във връзка с цените.
- 57 Въпросните доказателства обаче се отнасяли до случаи, в които Weichert определяло поведението си самостоятелно и обратно на очакванията на Del Monte. Дори да се предположи, че други взети от Weichert решения поначало оправдавали очакванията на Del Monte, което не било така, това не засягало независимостта на Weichert.
- 58 Освен това Del Monte сочи, че в точки 233, 237 и 240 от обжалваното съдебно решение Общият съд признал, че Weichert трикратно указал на външни за предприятието съветници да защитават неговите интереси срещу Del Monte. В точка 236 от обжалваното съдебно решение обаче се приемало, че фактът, че Del Monte не могло да попречи на Weichert да защити интересите си, не е белег за липса на възможност за Del Monte да оказва решаващо влияние върху Weichert. Така този извод бил в противоречие с постоянната съдебна практика относно отговорността на дружеството майка, тъй като признаването, че Weichert действало самостоятелно по толкова съществени въпроси, било несъвместимо с упражняването върху Weichert на съвместен контрол от страна на Del Monte и на неограничено отговорните съдружници във Weichert.
- 59 На второ място, Del Monte смята, че Общият съд се е ограничил да установи определен брой фактори, които според него предоставяли на Del Monte определено влияние върху Weichert. Общият съд обаче изобщо не установил, че това влияние било решаващо и че Weichert по същество следвало указанията на Del Monte.
- 60 В това отношение Del Monte изтъква първо, че в съответствие с германското право в качеството си на ограничено отговорен съдружник то не участва в дейността по управление и по никакъв начин не е можело да определя управлението на Weichert.
- 61 Най-напред, съгласно член 7, параграф 1 от дружествения договор то можело да се противопоставя само на мерки, които излизат от рамките на обикновеното управление на дейността. По-нататък нито една от посочените в член 7, параграфи 2 и 3 от дружествения договор мерки не се отнасяли до обикновеното управление на Weichert, нито имали връзка с поведението на Weichert на пазара.

- 62 Накрая, по отношение на възможността на Del Monte да свика по всяко време събрание на съдружниците то напомня, че неограничено отговорните съдружници можели да наложат вето на всяка мярка, предложена от това събрание. Освен това, в случай на блокада неограничено отговорните съдружници могат да се възползват от арбитражен съвет, в който със сигурност нямало да бъдат малцинство.
- 63 На второ място, според Del Monte нито отделните самостоятелно разглеждани фактори, довели Общия съд до извода, че е налице влияние от страна на Del Monte върху Weichert, нито съвкупността от тях са от естество да докажат наличието на такова влияние.
- 64 Колкото до дружествения договор, според Del Monte равномерното разпределение на правата, което в точка 118 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че е налице, не е показател за решаващо влияние.
- 65 Всъщност, като се има предвид, че само неограничено отговорните съдружници могат да извършват действия и да полагат подписи за сметка на Weichert, да го задължават спрямо трети лица, да задължават трети лица спрямо него и да получават и да изразходват средства за негова сметка, както и да осъществяват текущото управление и да носят неограничена и солидарна отговорност за неговите задължения, равномерното разпределение на правата и правото на вето не можели да обосноват извода за наличието на решаващо влияние.
- 66 Обратно на направената от Общия съд преценка, правата на вето в полза на Del Monte не били показателни за наличието на решаващо влияние, тъй като това дружество не било в състояние да наложи годишен бюджет, нито план за инвестиции, нито пък план за осигуряване на персонал и правата на вето нямали значение за по-нататъшното управление, извършвано от неограничено отговорните съдружници на Weichert.
- 67 По отношение на капиталовите връзки Del Monte счита за неправилни мотивите в точка 125 от обжалваното съдебно решение, съгласно които размерът на неговия дял във Weichert е стимул за оказването на влияние върху последното и е израз на известна икономическа мощ и следователно на способност да оказва такова влияние, тъй като само един стимул няма отражение върху способността да се оказва решаващо влияние и известна икономическа мощ не е показател за решаващо влияние. Впрочем Общият съд не посочил никакво обстоятелство относно размера на участието на WAL, който да е могъл да окаже влияние върху независимостта на Weichert във връзка с управленските решения и поведението му на пазара.
- 68 Колкото до споразумението за изключителни права за дистрибуция, според Del Monte нито едно от трите изтъкнати в точки 135—149 от обжалваното съдебно решение обстоятелства не сочат наличието на решаващо влияние от негова страна върху Weichert.
- 69 Преди всичко нито едно обстоятелство в обжалваното съдебно решение не показвало, че споразумението за изключителни права на дистрибуция, разглеждано самостоятелно или съвместно с други фактори, било пречка Weichert да определя напълно самостоятелно търговската си политика. Ставало въпрос за обичайно споразумение между независими стопански субекти. Установеният интерес на Del Monte от това Weichert да продава неговите банани на по-високи цени не бил израз на никаква способност за оказване на решаващо влияние.
- 70 По-нататък, по отношение на получената от Del Monte информация от точка 157 от обжалваното съдебно решение следвало, че механизмите за информиране заедно със съдържащите се в дружествения договор механизми за контрол давали възможност на Del Monte да влияе само на търговското поведение на Weichert, по-специално на текущото управление на дейността, а не да оказва решаващо влияние.

71 Накрая, изложените в точка 164 от обжалваното съдебно решение четири случая на пряка намеса от страна на Del Monte в маркетинга и ценообразуването на Weichert показвали, че Del Monte желае да позиционира марката на високи цени и че Weichert продавало неговите банани на по-ниски цени. Посочените случаи на намеса следователно не били показателни за наличието на решаващо влияние. От значение бил въпросът дали Weichert било длъжно да се съобразява с желанията на Del Monte. В точка 208 от обжалваното съдебно решение Общият съд обаче приел, че това не е така.

72 Комисията и Weichert оспорват доводите на Del Monte както по отношение на тяхната допустимост, така и по същество.

Съображения на Съда

73 По отношение на допустимостта на твърденията на Del Monte за наличието на първото основание е достатъчно да се посочи, че обратно на изтъкнатото от Комисията и Weichert, от изложените от Del Monte доводи несъмнено е видно, че то оспорва не направените фактически констатации от страна на Общия съд, нито тяхната преценка, а само правната им квалификация.

74 Следователно твърденията, че първото основание е налице, са допустими.

75 Колкото до твърденията по същество, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика дружеството майка може да носи отговорност за поведението на дъщерно дружество, по-конкретно когато, макар и да има отделна правосубектност, това дъщерно дружество не определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, а изпълнява главно указанията, дадени му от дружеството майка, по-специално с оглед на икономическите, организационните и правните връзки между тези два правни субекта (решения Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, EU:C:2009:536, т. 58, Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др., C-628/10 P и C-14/11 P, EU:C:2012:479, т. 43, както и Areva и др./Комисия, C-247/11 P и C-253/11 P, EU:C:2014:257, т. 30).

76 Ето защо с цел разглеждането на въпроса дали дружеството майка може да оказва решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество върху пазара, следва да се вземат предвид всички релевантни елементи относно икономическите, организационните и юридическите връзки, свързващи дъщерното дружество с дружеството майка, и по този начин да се вземе предвид икономическата действителност (решение Комисия/Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, т. 66).

77 Освен това действителното оказване на решаващо влияние може да бъде изведено от съвкупност от непротиворечиви доказателства, дори и никое от тези доказателства, разглеждани поотделно, да не е достатъчно, за да се установи съществуването на такова влияние (вж. в този смисъл решение Knauf Gips/Комисия, C-407/08 P, EU:C:2010:389, т. 65).

78 На последно място, Съдът вече е приел, че упражняването на съвместен контрол от две независими едно от друго дружества майки върху тяхно дъщерно дружество по принцип допуска Комисията да установи, че едното от тези дружества майки и разглежданото дъщерно дружество представляват един-единствен стопански субект (решение Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др., C-628/10 P и C-14/11 P, EU:C:2012:479, т. 101).

79 В конкретния случай по отношение по-специално на способността на Del Monte да оказва решаващо влияние върху Weichert в точка 118 от обжалваното съдебно решение Общият съд първо квалифицира правата на Del Monte, произтичащи от член 7, параграфи 2—4, член 8,

параграф 2 и член 9, параграфи 2—5 от дружествения договор, като свидетелство за съвместния контрол, упражняван от Del Monte и семейство Weichert върху дружество Weichert и като показател за способността на Del Monte да оказва решаващо влияние върху Weichert.

- 80 По-нататък, в точка 125 от обжалваното съдебно решение той квалифицира капиталовите връзки между Del Monte и Weichert като израз на способността на първото дружество да оказва влияние върху второто.
- 81 Накрая, в точка 150 от обжалваното съдебно решение Общият съд квалифицира правата и задълженията на Del Monte, произтичащи от член 2, буква а), членове 3, 4, член 9, параграф 3 и член 11 от споразумението за изключителни права на дистрибуция като засилващи икономическите и правни възможности на Del Monte да оказва влияние върху текущото управление на дейността на Weichert.
- 82 Общият съд прави тези правни квалификации по-специално въз основа на следната преценка на събраните доказателства.
- 83 На първо място, в точки 101 и 118 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че от член 7, параграфи 2 и 3 от дружествения договор следва, че редица важни актове, които неизбежно се отразяват, макар и косвено, на управлението на Weichert, не могат да се приемат без съгласието на ограничено отговорния съдружник и че договорът е проява на „равномерно разпределение на правата“ между неограничено отговорните съдружници и ограничено отговорния съдружник.
- 84 На второ място, в точка 125 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че финансовите интереси на Del Monte са очевиден стимул за него да оказва влияние върху Weichert, а размерът на участието му в капитала е израз на известна икономическа мощ.
- 85 На трето място, в точка 139 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че Del Monte имало двоен интерес от упражняването на контрол върху наложените от Weichert цени, тъй като те не само се отразявали на финансовите резултати на това дружество, а впоследствие върху формираната за неговите съдружници печалба, но влияели пряко и на постигнатите от Del Monte цени за бананите, доставяни на Weichert въз основа на споразумението за изключителни права на дистрибуция.
- 86 На четвърто място, в точка 149 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че доколкото Del Monte имало договорна възможност да влияе съществено върху количествата на бананите, които доставя на Weichert, а Weichert било задължено да изкупува почти цялото количество банани от Del Monte, то Del Monte разполага с важно средство за натиск върху Weichert.
- 87 В този контекст въз основа на изтъкнатите от Del Monte доводи в рамките на настоящото производство не може да се установи, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото като квалифицира съвкупността от икономически, организационни и правни връзки в настоящия случай като доказателство за способността на Del Monte да оказва решаващо влияние върху Weichert.
- 88 На първо място, обстоятелството, че от правна страна Del Monte не може да участва във функциите по текущо управление на дейността на Weichert и неговите права на вето не му позволяват да налага по-специално конкретен бюджет, не е от естество да изключи всяка възможност Del Monte да оказва решаващо влияние върху поведението на Weichert на съответния пазар. Действително други обстоятелства, по-специално посочените в точки 79—86 от настоящото решение, му предоставят възможност да разполага с тази способност.

- 89 По-нататък, по същите причини обстоятелството, че Weichert трикратно указва на външни за предприятието съветници да защитават неговите интереси срещу Del Monte, не е от естество да докаже неспособността на последното да оказва решаващо влияние върху поведението на Weichert на съответния пазар.
- 90 Накрая, в контекста на всички икономически, организационни и правни връзки, които са налице между Del Monte и Weichert съгласно констатациите на Общия съд, обстоятелството, че Del Monte имало договорна възможност да влияе съществено върху количествата на бананите, които доставя на Weichert, а Weichert било задължено да изкупува почти цялото количество банани от Del Monte, е дало възможност на Общия съд не само да приеме в точка 149 от обжалваното съдебно решение, че Del Monte разполага с важно средство за натиск върху Weichert, но и че разполага със способност да указва решаващо влияние върху него.
- 91 На второ място, по отношение на действителното оказване на решаващо влияние от страна на Del Monte върху Weichert, от една страна, в точка 158 от обжалваното съдебно решение Общият съд е квалифицирал обстоятелството, че Del Monte получава информация, която надхвърля изискванията по член 4 от споразумението за изключителни права на дистрибуция, като явен белег за оказването на влияние.
- 92 От друга страна, в точка 220 от обжалваното съдебно решение той е квалифицирал доказателствата относно контактите между Del Monte и Weichert като улика за оказването от Del Monte на решаващо влияние върху Weichert през периода на извършване на нарушението.
- 93 Общият съд прави тези правни квалификации по-специално въз основа на следната преценка на събраните доказателства:
- отчетите, които Weichert изпраща всяка седмица от май 2000 г. до 1 януари 2003 г. на Del Monte, в които се указват за Del Monte, Dole, Chiquita и другите доставчици на банани, както и за всеки от съответните географски пазари, съответните количества, официалните и реалните цени, както и „опитът за реална нетна цена“, представляват допълнителен източник на информация, непосредствено свързана с търговията с банани и следователно с текущото управление на Weichert (точки 152—155 от обжалваното съдебно решение),
 - редовността на ежеседмичното предаване на тези отчети води до непрекъснат информационен поток към Del Monte, който му дава обстойно и точно познание за пазара, включително за позиционирането на Weichert (точка 156 от обжалваното съдебно решение),
 - посочените отчети представляват информация, искана и получавана извън договорната рамка (точка 158 от обжалваното съдебно решение),
 - кореспонденцията между Del Monte и Weichert разкрива пряка намеса на Del Monte във връзка с маркетинга и прилаганите от Weichert цени, много точни указания — в цифрови изражения — относно ценовата политика, която трябва да се води, срещи и телефонни разговори по този въпрос, изрично нареждане във връзка с ежедневно предаване на информация относно търговските преговори, недвусмислен натиск във връзка със снабдяването и обяснения или оправдания от Weichert относно текущото му управление (точки 175 и 203 от обжалваното съдебно решение),
 - Del Monte разполагало с реална възможност да оказва съществено влияние върху снабдяването на Weichert и на практика то упражнявало силен натиск върху това предприятие, заплашвайки го да намали количеството на седмичните доставки на банани „до равнището на лицензиите на Interfrucht, т.е. +/- 60 000 кутии седмично“, без да се позовава на някакъв случай на форс мажор, т.е. до количество, по-малко от предвидения в

споразумението за изключителни права на дистрибуция минимален праг, като това намаляване можело да създаде затруднения за Weichert в отношенията му с клиентите му (точки 185—187 от обжалваното съдебно решение),

- Del Monte наблюдава отблизо търговското поведение на Weichert и се намесва дори пряко при определянето на неговата ценова политика (точка 204 от обжалваното съдебно решение),
- от отговорите на Weichert е видно, че то се смята длъжно да дава на Del Monte отчет за решенията си във връзка с цените и да полага усилия да оправдае очакванията му (точка 205 от обжалваното съдебно решение),
- поради опасностите за снабдяването му и неговото намаляване от време на време Weichert било принудено да следва указанията на Del Monte, за да не бъде обявено в несъстоятелност, като това опасение очевидно е станало известно на неговия доставчик (точка 207 от обжалваното съдебно решение),
- независимо че, както приема самата Комисия в съображение 424 от оспорваното решение, било възможно решения на Weichert във връзка с цените да не оправдаят очакванията на Del Monte, въз основа на събраните от Комисията писмени доказателства не може да се заключи, че Weichert не е следвало поначало „[указанията] на Del Monte“ според използвания от жалбоподателя израз, а имало самостоятелно поведение на пазара (точка 208 от обжалваното съдебно решение).

- 94 Предвид тези констатации и преценката от фактическа страна, която не може да се замени с преценката на Съда, Общият съд не може да бъде упрекван, че е допуснал грешка при прилагането на правото, като е квалифицирал цялата поискана и получена от Del Monte информация, както и съпроводените със заплахи и натиск указания, отправени от него към Weichert, като доказателства за действителното оказване на решаващо влияние от страна на Del Monte върху Weichert.
- 95 Изтъкнатите от Del Monte доводи в рамките на настоящото производство всъщност не са от естество да променят тази констатация.
- 96 Доколкото Del Monte подчертава, че съвкупността от доказателства относно кореспонденцията му с Weichert удостоверява, че поведението на Weichert е в противоречие с очакванията на Del Monte, от една страна, следва да се напомни, както прави генералният адвокат в точки 101, 103 и 104 от своето заключение, че не е необходимо дъщерното дружество да е изпълнявало всички указания на дружеството майка, за да се докаже наличието на решаващо влияние, при условие че неизпълнението на дадените указания не се извършва поначало.
- 97 Впрочем, както посочва генералният адвокат в точки 108 и 109 от своето заключение, Общият съд приема, че въз основа на съвкупността от представените му доказателства не може да се установи, че Weichert поначало не е изпълнявало дадените му от Del Monte указания.
- 98 От друга страна, след като установява, че Del Monte е получавало по собствено искане и в по-голям обхват, отколкото е имало право, текуща информация относно състоянието на разглеждания пазар на банани, че то е давало точни указания на Weichert относно поведението, което следва да възприеме на пазара, че тези указания са съпровождани от заплахи въз основа на намиращо се на негово разположение важно средство за оказване на натиск върху Weichert, и че посоченото дружество, опасявайки се от обявяването си в несъстоятелност, е полагало усилия да оправдае очакванията на Del Monte, Общият съд разполага със съвкупност от улики, които му позволяват да направи извода, че Del Monte заедно с неограничено отговорните съдружници на Weichert е оказвало решаващо влияние върху последното.

- 99 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагането на правото, като е квалифицирал цялата поискана и получена от Del Monte информация, както и съпроводените със заплахи и натиск указания, отправени от него към Weichert, като доказателства за действителното оказване на решаващо влияние от страна на Del Monte върху Weichert.
- 100 Предвид всички изложени по-горе съображения твърденията, че първото основание на жалбата по дело C-293/13 P е налице, трябва да се отхвърлят.

По второто основание на жалбата по дело C-293/13 P — изопачаване на доказателства

Доводи на страните

- 101 Del Monte упреква Общия съд, че неговата констатация относно действителното оказване на решаващо влияние от страна на Del Monte върху Weichert е основана на изопачаване на доказателствата.
- 102 На първо място, обратно на изложеното в точки 100 и 101 от обжалваното съдебно решение, предвидените в член 7, параграф 3 от дружествения договор права на вето, с които разполага Del Monte, не дават възможност да се констатира, че те се отразяват, макар и косвено, върху управлението на Weichert. Всъщност нито едно от тези права на вето не било свързано с поведението на Weichert на пазара, което се определя само от неограничено отговорните съдружници.
- 103 На второ място, според Del Monte Общият съд изопачава дружествения договор, като в точка 114 от обжалваното съдебно решение приема, че от разпоредбите на този договор не следва, че неограничено отговорните съдружници имали право на вето върху всички решения на Weichert. Всъщност тази констатация била в противоречие с направените от Общия съд констатации, че:
- Weichert се управлява и представлява изключително от неограничено отговорните съдружници и следователно нито една мярка на управление, на назначаване и отмяна не може да бъде наложена срещу волята им,
 - неограничено отговорните съдружници се нуждаели от предварителното съгласие на Del Monte само за ограничен брой мерки, нито една от които — с изключение на бюджета и плановете за инвестиции и за назначаване на персонал — не се отнася до обикновеното управление на дейността,
 - неограничено отговорните съдружници могат да наложат вето на измененията на дружествения договор, на финансовите отчети, на освобождаването от отговорност на неограничено отговорните съдружници за управлението и на определянето на проверителя на сметките, както и на всяко решение, което може да бъде прието на общото събрание на съдружниците, и само неограничено отговорните съдружници могат да приемат актовете за управление или представителство на съдружниците, годишните предложения за бюджета, плановете за инвестиции или осигуряването на персонал, изготвянето на финансовите отчети и прехвърлянето на дяловете им в дружеството.
- 104 По-специално Del Monte подчертава, че Общият съд не е установил нито едно решение, което Del Monte могло да наложи или действително наложило на Weichert срещу ветото на неограничено отговорните съдружници и че не било вземано нито едно решение от този вид.

- 105 На трето място, Del Monte приема, че Общият съд не е могъл, без да изопачи фактите, да отхвърли неговия довод, че то не може нито да отменя, нито да заменя, нито да налага вето на назначаването на управители на Weichert, като приема, че е достатъчно да се установи, че за всяко изменение на дружествения договор се изисква единодушие на съдружниците.
- 106 На четвърто място, Del Monte изтъква, че Общият съд изопачава член 9, параграф 5 от дружествения договор, като приема, че твърдението за приемане на решенията с обикновено мнозинство в рамките на арбитражния съвет, а следователно и на решения, които не могат да не бъдат благоприятни за неограничено отговорните съдружници, не е подкрепено с доказателства и че във всеки случай пределите на соченото предимство трябва да се преценяват, като се държи сметка за конкретните правомощия на събранието на съдружниците.
- 107 В това отношение според Del Monte е безспорно, че в рамките на посочения съвет разпределението на правата на глас е, както следва — три гласа за неограничено отговорните съдружници, един глас за Del Monte и два неутрални гласа. Освен това дружественият договор не съдържа никаква разпореда, която да изисква квалифицирано мнозинство. Накрая, тъй като Del Monte не участва в управлението на Weichert, събранието на съдружниците е единственият орган на управление, в който то е представено. Предвиденият в дружествения договор механизъм в случай на блокада бил следователно указание за разпределението на правата.
- 108 На пето място, Del Monte смята, че в точка 118 от обжалваното съдебно решение Общият съд изопачава неговото изявление, че дружественият договор е проява на „равномерно разпределение на правата“ между Del Monte и неограничено отговорните съдружници, като тълкува това изявление като потвърждение за наличието на решаващо влияние. Очевидно било обаче, че подобно тълкуване не било в съответствие със съдържанието на това изявление.
- 109 На шесто място, Del Monte изтъква, че в точки 212—214 от обжалваното съдебно решение Общият съд изопачава изявленията на Dole и Chiquita, на които се позовава. Той прави заключението, че първото и второто изявление на Dole са доказателство, че стратегията на Del Monte е била да определи цените си на същото равнище като Dole. По този начин Общият съд не взел предвид съдържанието на второто изявление на Dole, което потвърждава, че Weichert, а не Del Monte, иска да позиционира марката „Del Monte“ на същото равнище като Dole, на основание че второто изявление било неразривно свързано с първото изявление на Dole.
- 110 Del Monte счита обаче това за неправилно, тъй като второто изявление на Dole е по-скорошно, отговаря на конкретен въпрос на Комисията, като изрично предоставя подробности и допълва информацията в първото изявление. Общият съд обаче възприел тълкуване на първото изявление на Dole, което е в противоречие с второто изявление.
- 111 Третото изявление на Dole и изявлението на Chiquita били недвусмислени и могли да доведат само до извода, че Del Monte е било недоволено от търговската стратегия на Weichert и че Del Monte е създадо собствена стратегия, след като е започнало да търгува своите банани посредством дъщерни предприятия, в които има 100 % участие. Впрочем, докато Dole твърди, че Del Monte е било недоволено от резултатите от маркетинга на Weichert, Общият съд ограничил това недоволство до печалбите, макар да е ясно, че недоволството на Del Monte се отнася до пазарната стратегия на Weichert.
- 112 Според Del Monte от посочените изявления ясно следва, че Del Monte не е било в състояние да оказва решаващо влияние върху пазарната стратегия на Weichert.
- 113 Del Monte твърди, че Общият съд освен това е изопачил четвърто поред изявление на Dole, като приема, че Del Monte е променило стратегията след раздялата с Weichert в края на периода на извършване на нарушението. Всъщност това тълкуване било несъвместимо с изявлението на

Chiquita и с кореспонденцията между Del Monte и Weichert, от които е видно постоянното несъгласие между двете дружества по отношение на позиционирането на бананите на Del Monte. Друга част от това изявление на Dole потвърждавала това постоянно несъгласие.

- 114 На седмо място, Del Monte твърди, че в точка 236 от обжалваното съдебно решение Общият съд изопачил писмо, изпратено на 27 март 1997 г. до Del Monte от външен за предприятието съветник от името на Weichert с цел да защити интересите му срещу Del Monte. Това писмо било явно доказателство, че Weichert действало срещу интересите на Del Monte, като по този начин оборва наличието на решаващо влияние. Общият съд обаче отхвърлил довода на Del Monte, като приема, че неограничено отговорните съдружници са защитавали своите интереси срещу ограничено отговорния съдружник, при положение че от посоченото писмо недвусмислено следва, че то е било изпратено не от името на неограничено отговорните съдружници, а от името на Weichert.
- 115 На осмо място, Del Monte смята, че в точка 238 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил писмения отговор на Weichert по делото между него и WAL, като е отхвърлил изтъкнатите доводи само на основание че въпросното производство не е започнато от Weichert, а от Del Monte. Въпросът кой е започнал производството обаче нямал отражение върху съдържанието на въпросния отговор.
- 116 На девето място, Del Monte счита, че в точка 259 от обжалваното съдебно решение Общият съд изопачава доказателство, основано на факта, че резултатите на Weichert не са консолидирани в сметките на Del Monte, като го отхвърля като напълно неотнормено, тъй като Weichert е партньорство. Нищо не давало обаче възможност да се приеме, че има разлика между правилата за консолидиране, приложими към партньорствата и към другите форми на предприятия.
- 117 На десето място, Общият съд изопачил доказателства, тъй като не взел предвид връзката между отрицателните доказателства. Всъщност Общият съд само разгледал дали всяко от тях само по себе си установява липсата на решаващо влияние и стигнал до заключението, че това не е така. Той обаче не е разгледал дали разглеждани в съвкупност тези доказателства оборват наличието на решаващо влияние.
- 118 Впрочем според Del Monte съвкупността от тези доказателства не е достатъчна, за да се докаже, че Del Monte е оказвало влияние в такава степен, че Weichert не е могло да определя самостоятелно поведението си на пазара и по същество е изпълнявало указанията на Del Monte.
- 119 Weichert смята, че Del Monte не се позовава на изопачаване на доказателства, а само оспорва направената от Общия съд преценка на доказателствата.
- 120 Комисията смята, че от мотивите на Общия съд не е видно никакво изопачаване на доказателства.

Съображения на Съда

- 121 Първият, третият, петият, осмият, деветият и десетият довод на Del Monte следва да бъдат отхвърлени от самото начало, тъй като те очевидно не съдържат никакъв упрек към Общия съд, основан на изопачаване на доказателствата от негова страна, нито посочват точно обстоятелствата, които са били изопачени, и поради това не е в съответствие с изискванията на съдебната практика.

- 122 Макар вторият, четвъртият, шестият и седмият довод на Del Monte действително да съдържат упреци за изопачаване на конкретни доказателства, все пак следва да се установи, че те не са основателни.
- 123 Всъщност, що се отнася до втория довод на Del Monte, то както посочва генералният адвокат в точки 131 и 132 от своето заключение, твърдението на Общия съд в точка 114 от обжалваното съдебно решение, че „от разпоредбите на [дружествения договор] не може да се установи фактът, че [...] неограничено отговорният съдружник имал право на вето върху „всички“ решения на дружеството“, трябва да се разглежда с оглед на предходните точки от обжалваното съдебно решение, които се отнасят до член 9, параграф 2, второ изречение от дружествения договор, а тази разпоредба се отнася единствено до определени решения на общото събрание на съдружниците, които са посочени в член 9, параграф 4 от този договор.
- 124 Колкото до четвъртия довод на Del Monte, от една страна, е достатъчно да се посочи, както изтъква генералният адвокат в точка 143 от своето заключение, че член 9, параграф 5 от дружествения договор не съдържа никакви данни за това какво мнозинство от гласовете се е изисквало при приемането на решения в рамките на арбитражния съвет. От друга страна, Del Monte не посочва как точно Общият съд изопачава тази разпоредба, когато в точка 116 от обжалваното съдебно решение излага, че „пределите на соченото предимство трябва да се преценяват, като се държи сметка за конкретните права на събранието на съдружниците“.
- 125 По отношение на шестия довод се налага изводът, че както посочва генералният адвокат в точки 152 и 153 от своето заключение, въпросните изявления на Chiquita и Dole съвсем не са били толкова ясни и са допускали тълкуване. След като обаче не е видно, че възприетото от Общия съд тълкуване е в явно противоречие със съдържанието на тези изявления, твърдяното изопачаване не може да бъде установено.
- 126 Накрая, седмият довод на Del Monte не може да бъде приет, тъй като твърдението на Общия съд, че „фактът, че един съдружник се обръща [към юрист], за да узнае какви са правата му и да се защити от лице, което подозира, че не ги зачита“, не е в противоречие със съдържанието на изпратеното на 27 март 1997 г. писмо до Del Monte от външен за предприятието съветник от името на Weichert, което, както посочва генералният адвокат в точки 157 и 158 от своето заключение, е твърде многозначно, доколкото от уводната му част е видно, че в писмото е изразено становище за дружеството, но доводите са изложени по-специално от името на г-н W., или, дори изрично, съвместно от името на г-н W. и на Weichert.
- 127 Предвид всички изложени по-горе съображения твърденията, че второто основание на жалбата по дело C-293/13 P е налице, трябва да се отхвърлят.

По третото основание на жалбата по дело C-293/13 P, свързано с доказателствената тежест

Доводи на страните

- 128 Del Monte твърди, че макар да приема, че Комисията носи доказателствената тежест за наличието на решаващо влияние, Общият съд многократно размества тежестта на доказване. Всъщност следните мотиви предполагали наличието на презумпция за решаващо влияние, която Del Monte трябвало да обори.
- 129 На първо място, в точка 113 от обжалваното съдебно решение Общият съд приел по отношение на предвиденото в член 9, параграф 2 от дружествения договор право на вето на неограничено отговорния съдружник, че съгласно член 9, параграфи 3 и 4 от този договор събранието на

съдружниците има строго определени правомощия, „положение, което не могло да изключи всяка възможност за Del Monte да упражнява решаващо влияние върху поведението на Weichert на съответния пазар“.

- 130 На второ място, в точка 208 от обжалваното съдебно решение Общият съд приел, че макар да „било възможно решения на Weichert във връзка с цените да не оправдаят очакванията на Del Monte, въз основа на събраните [...] писмени доказателства не може да се заключи, че Weichert поначало не следвало „[указанията] на Del Monte“, [...] а имало самостоятелно поведение на пазара“.
- 131 На трето място, в точки 237 и 238 от обжалваното съдебно решение Общият съд приел, че „откъс от писмена защита от 15 май 2002 г., представена от Weichert пред германска юрисдикция по дело между него и WAL[, в която] се твърди, че цялата добавена икономическа стойност на Weichert, а именно покупките, маркетингът, логистиката, се дължи изключително на неограничено отговорните съдружници и че ролята на WAL в дружеството се свежда до финансово участие, [...] не изключва възможността да се направи извод за упражняване на решаващо влияние“.
- 132 На четвърто място, в точка 260 от обжалваното съдебно решение по отношение на липсата на консолидиране на сметките на Del Monte и Weichert Общият съд приел, че „липсата на такова консолидиране не означава непременно [...] липса на възможност [...] да се направи извод за наличие на решаващо влияние“.
- 133 Впрочем, ако беше приложил правилно принципите, уреждащи доказателствената тежест, Общият съд трябвало да разгледа въпроса дали правото на вето на ограничено отговорния съдружник, фактът, че цените на Weichert не оправдавали очакванията на Del Monte, писмените изявления на Weichert пред германските юрисдикции и липсата на консолидиране на сметките поражда достатъчно съмнения по отношение на констатацията на Комисията за решаващо влияние от страна на Del Monte върху Weichert, така че да се приеме, че тази констатация не удовлетворява изискваната степен на доказване.
- 134 Weichert и Комисията оспорват доводите на Del Monte.

Съображения на Съда

- 135 Налага се изводът, че доводите, изложени от Del Monte в подкрепа на третото изтъкнато от него основание, произтичат от неправилно разбиране на обжалваното съдебно решение.
- 136 Всъщност, най-напред, както признава Del Monte, от точки 104 и 221 от обжалваното съдебно решение несъмнено следва, че Общият съд приема, че тежестта на доказване на носената от Del Monte съотговорност за извършеното от Weichert нарушение е на Комисията.
- 137 По-нататък, в точки 98—220 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда въпроса дали Комисията е изпълнила задължението си за доказване и приема, че доказателствата, на които се основава Комисията, са от естество да докажат тази съотговорност.
- 138 Накрая, в точки 222—265 от посоченото съдебно решение Общият съд проверява дали доказателствата и изтъкнатите от Del Monte доводи могат да оборят заключението на Комисията, че Del Monte носи отговорност за извършеното от Weichert нарушение.
- 139 Както обаче посочва генералният адвокат в точка 117 от своето заключение, подобен анализ изобщо не размества доказателствената тежест.

- 140 Не размества доказателствената тежест и фактът, че в точки 113 и 208 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля тезата на Del Monte, че посочените в тези точки обстоятелства били от естество да изключат действителното оказване на решаващо влияние от страна на Del Monte върху Weichert. Всъщност в посочените точки Общият съд само предоставя отговор по твърденията на Del Monte относно отговорността за нарушението.
- 141 Следователно твърденията, че третото основание на жалбата по дело C-293/13 P е налице, трябва да се отхвърлят.

По четвъртото основание на жалбата по дело C-293/13 P — принципът in dubio pro reo

Доводи на страните

- 142 Del Monte твърди, че Общият съд нарушава принципа in dubio pro reo, като приема, че то носи отговорност за поведението на Weichert, въпреки че материалите в преписката по делото пораждали съмнение по въпроса дали то е оказвало или не решаващо влияние върху Weichert.
- 143 От съдебната практика следвало, че Комисията трябва да събере достатъчно точни и непротиворечиви доказателства, обосноваващи твърдото убеждение, че твърдяното нарушение е извършено. Ако нито едно доказателство само по себе си не обосновава това убеждение, било необходимо това изискване да се изпълнява от цяла съвкупност от разглеждани заедно улики.
- 144 В конкретния случай редица обстоятелства пораждали съмнения по отношение на твърдението, че Del Monte по същество е определяло поведението на Weichert върху съответния пазар. Безспорно е, че всички те били отхвърлени от Общия съд, тъй като според него те не доказвали липсата на решаващо влияние. Дори обаче това да е вярно, породените от тези обстоятелства съмнения по отношение на констатацията на Комисията за решаващо влияние, обосновавали прилагането на принципа in dubio pro reo.
- 145 Според Weichert Del Monte оспорва фактическите констатации на Общия съд, от които е видно, че нито едно от посочените от Del Monte обстоятелства не е от естество да породи достатъчно съмнения по отношение на заключението на Комисията.
- 146 Комисията също смята, че тъй като Del Monte иска повторна преценка на доказателствата, това основание е недопустимо. Освен това, според нея от направената от Общия съд преценка на доводите на Del Monte следва, че според Общия съд доказателствата надлежно установяват наличието на решаващо влияние, без да сочат никакво съмнение в това отношение.

Съображения на Съда

- 147 По въпроса за допустимостта на четвъртото изтъкнато от Del Monte основание следва да се посочи, че то упреква Общия съд в допускането на грешка при прилагането на правото, която се състои в нарушаването на принципа in dubio pro reo и че поради това основанието е допустимо.
- 148 По същество е достатъчно да се отбележи, че въз основа на всички доказателства, с които разполага, Общият съд прави извода, че през периода на извършване на нарушението Del Monte е оказвало решаващо влияние върху Weichert.

- 149 Следователно, тъй като, от една страна, преценката на Общия съд е убедителна и поради това не съдържа съмнения, и от друга страна, съобразно установеното при разглеждането на първото основание не съдържа грешка при прилагането на правото, се налага изводът, че в конкретния случай не са изпълнени предпоставките за прилагането на принципа *in dubio pro reo*.
- 150 Следователно твърденията за наличието на четвъртото основание на жалбата по дело C-293/13 P са напълно неоснователни и поради това трябва да се отхвърлят.

По петото основание на жалбата C-293/13 P — липсата на едно-единствено продължено нарушение

Доводи на страните

- 151 Del Monte смята, че Общият съд е нарушил член 81, параграф 1 ЕО, приемайки, че Del Monte е участвало в едно-единствено продължено нарушение заедно с Dole и Chiquita, като същевременно признава, че Weichert не е знаело за контактите между Chiquita и Dole. Мотивите на Общия съд в точки 590—651 от обжалваното съдебно решение се основавали на изкуственото разделяне на извършения от него анализ на неправомерното поведение, от една страна, и на отговорността, от друга страна, доколкото той разглежда субективния аспект само в контекста на отговорността.
- 152 Всъщност според Del Monte незнанието на Weichert за посочените контакти е не само смекчаващо обстоятелство при определянето на размера на глобата, а представлява ключов фактор, за да се установи наличието на едно-единствено продължено нарушение. Съгласуваните практики представлявали едно-единствено продължено нарушение само ако може да се установи, че е била преследвана обща цел и че свързаните с участието в целия картел рискове са били известни и/или подготвени или приемани. Този критерий следователно имал обективни и субективни аспекти, като по отношение на Weichert субективният аспект не бил налице.
- 153 Weichert подкрепя доводите на Del Monte и добавя, че доколкото в точка 593 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че двустранните контакти между Dole и Chiquita, както и тези между Dole и Weichert били свързани и се допълвали взаимно, той се опира само на обстоятелството, че Dole е участвало в двата вида контакти. Ако това обаче било достатъчно, то редица контакти, които са в нарушение на член 81 ЕО, могли да се считат за едно-единствено продължено нарушение.
- 154 Според Weichert тази грешка при прилагането на правото води до отмяна на оспорваното решение в неговата цялост, тъй като установяването на едно-единствено продължено нарушение не можело да се раздели от останалите части на това решение.
- 155 Комисията оспорва доводите на Del Monte и на Weichert.

Съображения на Съда

- 156 Съгласно постоянната съдебна практика нарушението на член 81, параграф 1 ЕО може да бъде извършено не само с отделно действие, но и с поредица от действия или с продължено поведение дори когато един или няколко елемента от тази поредица действия или от това продължено поведение биха могли и сами по себе си да съставляват нарушение на посочената разпоредба. Така, когато различните дейности се вписват в един общ план поради своята еднаква цел, нарушаваща конкуренцията на общия пазар, Комисията е в правото си да търси

отговорност за тези дейности в зависимост от участието в нарушението, разглеждано в неговата цялост (решение Комисия/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, т. 41 и цитираната съдебна практика).

- 157 Следователно предприятието, участвало в такова едно-единствено комплексно нарушение със свои собствени действия, които попадат в обхвата на понятието за споразумение или за съгласувана практика с антиконкурентна цел по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО и целят да допринесат за осъществяването на нарушението в неговата цялост, може да носи отговорност и за действията, извършени от други предприятия в рамките на същото нарушение, за целия период на участието му в посоченото нарушение. Такъв е случаят, когато е доказано, че това предприятие е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за преследваните от всички участници общи цели и че е знаело за предвижданите или вече извършени от други предприятия действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (решение Комисия/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 158 Ето защо предприятието може да е участвало пряко във всички антиконкурентни действия, които съставляват съответното едно-единствено продължено нарушение, като в този случай Комисията е в правото да търси от него отговорност за всички действия и следователно за посоченото нарушение в неговата цялост. Предприятието може да е участвало пряко и само в част от антиконкурентните действия, съставляващи това едно-единствено продължено нарушение, но да е знаело за всички други предвидани или вече извършени от останалите участници в картела противоположни действия в изпълнение на същите цели или е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск. В този случай Комисията също е в правото си да търси от това предприятие отговорност за всички антиконкурентни действия, съставляващи това нарушение, и следователно за нарушението в неговата цялост (решение Комисия/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, т. 43).
- 159 Обратно, ако предприятието е участвало пряко в едно или повече антиконкурентни действия, съставляващи едно-единствено продължено нарушение, но не е доказано, че то е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за всички преследвани от останалите участници в картела общи цели и че е знаело за всички предвидани или вече извършени от споменатите участници противоположни действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск, Комисията е в правото си да търси от него отговорност само за действията, в които пряко е участвало, както и за предвижданите или вече извършените от останалите участници действия в изпълнение на същите като преследваните от това предприятие цели, за които действия е доказано, че предприятието е знаело или е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (решение Комисия/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, т. 44).
- 160 Следователно в настоящия случай Общият съд правилно е приел, че обстоятелството, че Weichert не е знаело, нито е трябвало да знае за обмяната на информация между Dole и Chiquita, не е в състояние да лиши установеното нарушение от характера му на едно-единствено продължено нарушение, но от това дружество не може да се търси отговорност за това нарушение в неговата цялост.
- 161 Поради това твърденията, че петото основание на жалбата по дело C-293/13 P е налице, а следователно и подадената от Del Monte жалба трябва да се отхвърлят.

По жалбата на Комисията по дело C-294/13 P

Относно интереса на Weichert да представи писмен отговор

Доводи на страните

- 162 По изложените в точки 48 и 49 от настоящото решение съображения Комисията и Del Monte оспорват интереса на Weichert да представи писмен отговор.
- 163 Weichert оспорва доводите на Комисията и на Del Monte.

Съображения на Съда

- 164 Както се посочва в точка 51 от настоящото решение, съгласно член 172 от Процедурния правилник всяка страна по съответното дело пред Общия съд, която има „интерес от уважаване или отхвърляне на жалбата“, може да представи писмен отговор в двумесечен срок от връчването на жалбата.
- 165 В конкретния случай, обратно на становището, което изглежда възприемат Комисията и Del Monte, Weichert очевидно има интерес от отхвърлянето на жалбата на Комисията. Всъщност, в случай че Съдът уважи тази жалба, размерът на глобата, за чието плащане Weichert отговаря солидарно, може да бъде по-висок, поради което то има легитимен интерес да изрази становището си по всички свързани с това правни въпроси.
- 166 Ето защо следва да се заключи, че Weichert има интерес да представи писмен отговор.

По първото основание на жалбата по дело C-294/13 P — наличието на правно задължение за Weichert да предостави информация на Комисията

Доводи на страните

- 167 Комисията твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като в точки 840—853 от обжалваното съдебно решение приема, че информацията, предоставена от Weichert в хода на административното производство, обосновава намаляването на наложената с оспорваното решение глоба.
- 168 Тя посочва, че съгласно точка 29 от Насоките основният размер на глобата, която се налага съгласно член 23 от Регламент № 1/2003, може да бъде намален, по-конкретно когато съответното предприятие действително е сътрудничило на Комисията, и по-специално в по-голяма степен от правно дължимото сътрудничество.
- 169 Според Комисията обаче предприятията са длъжни да отговарят на исканията за предоставяне на информация по реда на член 18 от Регламент № 1/2003, тъй като посочената разпоредба не предоставя на тези предприятия никакво право да не изпълняват тези искания и ги задължава активно да сътрудничат. Така тя има право да задължи дадено предприятие да предостави цялата необходима информация относно факти, с които тя може да е запозната, и при необходимост да ѝ предостави намиращите се у него документи, свързани с тях.

- 170 Следователно предприятие, което предоставя информация в отговор на отправено от Комисията искане за предоставяне на информация, не сътрудничило в по-голяма от дължимата степен на сътрудничество по силата на посочената разпоредба, и предоставената в този контекст информация не представлявала доброволно сътрудничество, което трябвало да бъде възнаградено посредством намаляването на наложената на съответното предприятие глоба.
- 171 От постоянната практика на Общия съд следвало, че сътрудничество, което не е в по-голяма степен от дължимото от предприятието по силата на член 18, параграф 1 от Регламент № 1/2003, не предоставя право на намаление на глобата, която следва да се наложи на това предприятие, независимо дали информацията е била поискана по реда на член 18, параграф 2 от този регламент или с решение съгласно параграф 3 от тази разпоредба.
- 172 Комисията добавя, че предприятие, което изпълнява само задълженията за сътрудничество, които има по силата на посочения регламент, не показва истински дух на сътрудничество по смисъла на практиката на Съда във връзка с Известието относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 173 Комисията подчертава, че целите да се дестабилизируют картелите, като се окуражават предприятията да съобщават за тях на Комисията и да улесняват нейната задача, като предоставят доказателства, биха били сериозно застрашени, ако предприятията, които не предоставят спонтанно информация, а се ограничават да откликнат на мерките за разследване, също могат да се възползват от намаляване на глобата, в случай че тяхната информация се окаже полезна.
- 174 Тя отбелязва, че в редица случаи информацията, предоставена в отговор на искания за предоставяне на информация, е от полза за установяване на разследваното нарушение, тъй като целта на този метод на разследване е именно да предостави възможност на Комисията да получи информация, която тя счита за полезна.
- 175 Накрая Комисията счита, че на настоящия етап от производството по спора може да се постанови решение и приканва Съда да определи окончателния размер на солидарно наложената на Weichert и Del Monte глоба на 9 800 000 EUR.
- 176 Del Monte и Weichert възразяват, че доводите на Комисията произтичат от неправилно разбиране на обжалваното съдебно решение, тъй като в точки 834—839 от него Общият съд е разгледал въпроса дали Weichert е сътрудничило доброволно и в точка 840 от него потвърждава, че посоченото сътрудничество е било доброволно, тъй като било оказано не като отговор на решение по смисъла на член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, а на обикновено искане по смисъла на параграф 2 от тази разпоредба.
- 177 Освен това Del Monte и Weichert считат, че не е налице правно задължение да се отговаря на обикновено искане за предоставяне на информация по член 18, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Те подчертават, че само решение по параграф 3 от тази разпоредба поражда подлежащо на принудително изпълнение правно задължение, може да бъде обжалвано и да доведе до санкции, когато не се предостави отговор съгласно членове 23 и 24 от този регламент. В случай на обикновено искане за предоставяне на информация, ако не се предостави отговор, не се налагали глоби, нито периодични имуществени санкции. Освен това, съгласно член 288 ДФЕС само регламентите, директивите и решенията били задължителни. Следователно, когато предприятие не предостави отговор на такова искане, Комисията може да приеме решение, за да възникне правно задължение.
- 178 Del Monte и Weichert смятат също, че Общият съд е упражнил правомощието си за пълен съдебен контрол при определянето на нов размер на глобите и че той не е обвързан с насоките на Комисията. Следователно тя не можела основателно да твърди, че извършеното намаляване

застрашавало прилагането на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и че това намаляване не можело да се оспорва, тъй като противоречало на едно от нейните известия. Общият съд вече бил намалявал размерите на глобите заради предоставянето на отговори на обикновени искания за предоставяне на информация и Съдът никога не изразил несъгласие с тази практика.

- 179 На последно място Del Monte и Weichert считат, че опасенията на Комисията във връзка с възпиращия ефект на налаганите от нея глоби не са приемливи, тъй като Общият съд намалил глобата с 2 % от основния размер. Освен това, ако Комисията иска да избегне подобни намаления, тя можела да приеме решение по член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003. Предприятията, които изпращали отговор на исканията за предоставяне на информация, улеснявали значително разследванията и се отказвали от редица процесуални права.

Съображения на Съда

- 180 В точки 840—853 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че отговорът на Weichert по искане за предоставяне на информация на основание член 18, параграф 2 от Регламент № 1/2003 обосновава намаляването на глобата поради оказаното от това дружество сътрудничество в хода на административното производство.
- 181 Във връзка с това съгласно член 18, параграф 2 от посочения регламент, когато Комисията изпраща до предприятие или сдружение на предприятия обикновено искане за предоставяне на информация, тя следва да посочи правното основание и целта на искането, да уточни каква информация се изисква и да определи срока, в който трябва да се предостави информацията.
- 182 В настоящия случай е безспорно, че Weichert не е било длъжно да предостави информация по силата на официално решение по смисъла на член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, а е било приканено с обикновено искане за предоставяне на информация по член 18, параграф 2 от този регламент.
- 183 Следователно, тъй като Weichert се е ограничило само да отговори на обикновено искане за предоставяне на информация, се налага изводът, че то не е предоставило информация на Комисията, без да тя да му е била поискана.
- 184 В това отношение, както посочва генералният адвокат в точка 246 от своето заключение, намаляването на глоба, като предвиденото в Известието относно сътрудничеството от 2002 г., е оправдано само когато предприятието предоставя информация на Комисията, без да му е била поискана. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика поведението на съответното предприятие трябва не само да улеснява задачата на Комисията да установи наличието на нарушение, а и да свидетелства за истински дух на сътрудничество (вж. в този смисъл решения Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 395 и 396 и решение Schenker & Co. и др., C-681/11, EU:C:2013:404, т. 48).
- 185 Всяко друго тълкуване би накърнило както целта, така и поощрителния ефект на системата за освобождаването от глоби и намаляването на техния размер, тъй като, от една страна, последицата би била, че всички участници в даден картел ще се ползват от предимството на намаляването на глобата, тъй като предоставят на Комисията по нейно искане важна информация и/или доказателства, а от друга страна, би насърчило предприятията да възприемат изчаквателно поведение, вместо по собствена инициатива да предоставят възможно най-бързо и подробно на Комисията такава информация и доказателствен материал.

- 186 Следователно Общият съд допуска грешка при прилагането на правото, като в точки 840—853 от обжалваното съдебно решение приема, че отговорът на исканията за предоставяне на информация по член 18, параграф 2 от Регламент № 1/2003 обосновава намаляване на глобата.
- 187 Освен това, както е видно от точки 853—856 и 880 от обжалваното съдебно решение, Общият съд допуска същата грешка при прилагането на правото, като, упражнявайки своето правомощие за пълен съдебен контрол, намалява с 10 % глобата на Del Monte и Weichert поради сътрудничеството на последното в хода на административното производство, макар това сътрудничество да не може се квалифицира като свидетелстващо за истински дух на сътрудничество.
- 188 При тези условия първото основание на жалбата на Комисията по дело C-294/13 P следва да се уважи по същество и първата точка от диспозитива на обжалваното съдебно решение да се отмени.

По второто основание на жалбата по дело C-294/13 P — липса на образувана от Del Monte и Weichert стопанска единица в хода на административното производство

- 189 Тъй като Комисията изтъква второто основание при условията на евентуалност и първото основание е уважено по същество, второто основание не следва да се разглежда.

По насрещните жалби на Weichert и Del Monte по дело C-294/13 P

Доводи на страните

- 190 В случай че Съдът уважи по същество първото основание на жалбата на Комисията по дело C-294/13 P, Del Monte смята, че е необходимо да се разгледа въпросът дали исканията на Комисията за предоставяне на информация налагат Weichert да признае, че е извършило нарушение на член 81 ЕО. Тъй като Общият съд не се е произнесъл по въпроса дали Weichert е имало право да не отговаря, тъй като исканията за предоставяне на информация се отнасяли до самоуличаващи изявления, в обжалваното съдебно решение била допусната грешка при прилагането на правото.
- 191 Weichert твърди също така, че ако исканията за предоставяне на информация съдържат правното задължение да се предостави отговор, то се прилагала защитата от самоуличаване и твърдението на Общия съд, че Weichert не може да се позовава на това право, вече не било обосновано. Всъщност, тъй като от Weichert се искало да обясни подробно какво е било обсъждано в хода на двустранните контакти, предхождащи определянето на цените, при положение че Комисията подозира, че целта на контактите е била да се ограничи конкуренцията, въпросите се състояли в принуждаването на Weichert да признае нарушението, което Комисията е длъжна да докаже.
- 192 Комисията оспорва доводите на Weichert и на Del Monte. Освен това според нея насрещната жалба на Weichert по дело C-294/13 P е недопустима.

Съображения на Съда

- 193 Съдът следва да прецени дали при обстоятелствата във всеки конкретен случай доброто правораздаване обосновава отхвърлянето по същество на насрещната жалба на Weichert по дело C-294/13 P, без да се произнася по възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията (вж. в този смисъл решение Съвет/Boehringer C-23/00 P, EU:C:2002:118, т. 52).

- 194 Следва да се приеме, че настоящият случай е такъв. Всъщност, дори да се предположи, че посоченото възражение за недопустимост трябва да бъде уважено, следва да се разгледат по същество доводите на Del Monte, които в същността си са еднакви с изтъкнатите от Weichert.
- 195 Впрочем в това отношение от съдебната практика следва, че исканията за предоставяне на информация на основание член 18, параграф 2 от Регламент № 1/2003 не засягат защитата от самоуличаване (вж. в този смисъл решения Dalmine/Комисия, C-407/04 P, EU:C:2007:53, т. 35 и Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P и C-137/07 P, EU:C:2009:576, т. 272).
- 196 Всъщност непредоставянето на поисканата на това основание информация в определения срок не може да доведе до налагането на глоба или на периодична имуществена санкция на основание съответно на членове 23 и 24 от Регламент № 1/2003. По това обикновеното искане за предоставяне на информация се отличава от официалното решение, прието на основание член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, по отношение на което посоченият регламент предвижда налагането на имуществени санкции в случай на непредоставянето на отговор.
- 197 В конкретния случай следователно е достатъчно да се отбележи, че Комисията не е приела решение по член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003 по отношение на Weichert.
- 198 При тези условия Weichert и Del Monte не биха могли ефективно да се позоват на правото на Weichert да не бъде задължавано от Комисията да признае участието си в дадено правонарушение (вж. в този смисъл решения Dalmine/Комисия, C-407/04 P, EU:C:2007:53, т. 35 и Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P и C-137/07 P, EU:C:2009:576, т. 272).
- 199 Следователно насрещните жалби на Weichert и на Del Monte по дело C-294/13 P трябва да се отхвърлят.

По спора в първоинстанционното производство

- 200 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз в случай на отмяна на решение на Общия съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.
- 201 Тъй като в конкретния случай трябва да бъде отменена само първата точка от диспозитива на обжалваното съдебно решение, която се отнася до размера на глобата, Съдът разполага с необходимите данни, за да се произнесе с окончателно решение по този размер.
- 202 Във връзка с това, за да се поправи грешката, установена в точка 187 от настоящото решение, и предвид съображенията, изложени в точки 183—185 от него, предоставеното от Общия съд намаляване на глобата с 10 % на основание оказаното от Weichert сътрудничество в хода на административното производство следва да се отмени и в резултат на това размерът на тази глоба следва да се определи на 9 800 000 EUR.

По съдебните разноски

- 203 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.
- 204 Съгласно член 138, параграф 1 от посочения правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

205 Съгласно член 140, параграф 3 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, Съдът може да реши встъпила страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

206 Тъй като Del Monte и Weichert са изгубили делото в производствата пред всички инстанции и във всички тези производства и Комисията е поискала осъждането на тези дружества, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски. Същевременно Weichert следва да бъде осъдено да понесе направените от него разноски по заведените от Del Monte и Комисията дела.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

- 1) Отхвърля жалбата по дело C-293/13 Р и насрещните жалби по дела C-293/13 Р и C-294/13 Р.
- 2) Отменя точка 1 от диспозитива на решение Fresh Del Monte Produce/Комисия (Т-587/08, EU:Т:2013:129).
- 3) Определя на 9 800 000 EUR размера на глобата, наложена на основание член 2, буква в) от Решение C(2008) 5955 окончателен на Комисията от 15 октомври 2008 година относно производство по член 81 от [ЕО] (дело COMP/39.188 — Банани).
- 4) Осъжда Fresh Del Monte Produce Inc. да заплати съдебните разноски, свързани с производствата по, от една страна, главните жалби по дела C-293/13 Р и C-294/13 Р, и от друга страна, неговата насрещна жалба по дело C-294/13 Р, с изключение на разноските на Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, което понася направените от него съдебни разноски във връзка с всички посочени производства.
- 5) Осъжда Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG да заплати съдебните разноски, свързани с производствата по неговите насрещни жалби по дела C-293/13 Р и C-294/13 Р.

Подписи